

Călătorii de cateheze

Sfântul Josemaría a hotărât să se lanseze personal pentru a întări persoanele în credință, și să le dea socoteală despre speranța sa. Pornind din 1970 a făcut lungi călătorii prin diferite țări ale lumii.

31.12.1969

Sfântul Josemaría a hotărât să se lanseze personal pentru a întări persoanele în credință, și să le dea socoteală despre speranța sa. Pornind din 1970 a făcut lungi

călătorii prin diferite țări ale lumii.

Din 1970, fondatorul lui Opus Dei a voit să întreprindă lungi cateheze itinerante în diferite țări. Dacă între credincioși se răspândeau îndoiala și nesiguranța, era timpul de „a se coborî în arenă”, cum îi plăcea să spună, pentru a întări în credință și a proclama doctrina bună la atâtea persoane. Metoda era acela potrivit lui: contactul personal, care rămânea prezentă cu fiecare din cei prezenți, în ciuda mulțimilor care veneau să-l asculte. Întrebări și răspunsuri, aplauze și rugăciuni, episoade și adevăruri proclamate cu voce tare.

1970 în Mexic

A început în mai 1970 concomitent cu pelerinajul la Guadalupe. A primit multe grupe de diverse persoane. Erau și țărani din statul Morelos, unde credincioșii lui Opus Dei împreună cu alte persoane fundaseră

școli agricole. Lor le spunea: „Toți, voi și noi, suntem preocupați ca să puteți îmbunătăți, ca să ieșiți din această situație, așa încât să nu aveți preocupări economice... căutăm ca și fiii voștri să dobândească cultura: veți vedea cum toți împreună vom reuși și că aceia care au talent și dorință de a studia vor ajunge foarte sus. La început vor fi puțini, dar cu anii... Și cum vom face? Ca cel ce face o favoare?... Nu fiii mei, aceasta nu! Nu v-am spus că suntem toți egali?”

1972 în Peninsula Iberică

În 1972 s-a angajat într-un circuit de două luni în diferite orașe din Spania și Portugalia, cu programe dense de întâlniri de orice fel, din care a rămas mărturie filmată. A fost o călătorie epuizantă, care contrastează cu forța sufletului pe care Părintele emana în filme. Se supunea la cele mai variate întrebări, răspundea cu politețe, cu simpatie,

cu simplitatea unui catehet dar cu doctrina unui teolog și credința unui sfânt. Oamenii îi puneau întrebări despre sacramente, despre devoțiunea către Madona, despre rugăciune, despre familie, despre chestiuni, în fine, care în general erau dezbătute în opinia publică nu fără a deriva din ea perplexități în suflete.

„În întâlnirile cu Domnul nostru apostolii tratau despre toate: in multis argumentis, spune Sfânta Scriptură. Întâlnirile noastre au această savoare evanghelică: vă vorbesc încântător despre doctrina și despre practica doctrinei lui Cristos, în familie. Vedeți că nu exagerez când spun că Opus Dei este o mare cateheză”.

Încuraja persoanele să-i pună întrebări „impertinente” și mulți nu făceau să le repete.

„Părinte, cum celebrați Sfânta Liturghie și cum faceți mulțumirea după împărtășanie?”

„Aceștia vor să mă spovedesc în public!”

Dar răspundea, vorbind de angajamentul de a prelungi mulțumirea până la amiază și din acel moment înainte se pregătea la Sfânta Liturghie care urma. Cine a întrebat a obținut o sugestie stimulantă.

„Părinte, care virtuți le socotiți mai importante pentru un învățător?”

„Slujesc toate, dar mai ales trebuie să arătați elevilor o foarte mare lealitate”.

„Părinte, cum să-i ajutăm pe prieteni să recupereze credința pe care zic că au pierdut-o?”

„Dacă au avut într-adevăr credința, poate nu au pierdut-o. Se poate ca deasupra credinței s-a pus o coajă, și alta și încă o alta: o serie de straturi de indiferență, de lecturi rău digerate, poate împrejurări și obiceiuri deviate. Te sfătuiesc, mai întâi, roagă-te”.

„Părinte, cineva spune că ar trebui să învețe copiii toate religiile pentru ca să aleagă când vor fi mari...”

Și așa mai departe cu întrebări și răspunsuri de o spontaneitate surprinzătoare. Predica sa în acele săptămâni a ajuns la mai mulți de o sută cincizeci de mii de persoane. Și în orice oraș voia să viziteze unele mănăstiri de clauzură pentru a da mărturie despre iubirea sa pentru viața contemplativă și să ceară rugăciuni de la călugărițe.

1974 în America de Sud

Între mai și august 1974 a făcut o călătorie în America de Sud: Brazilia, Argentina, Chile, Peru, Ecuador și Venezuela. Din nou voia să întărească sufletele în credință, în iubirea Bisericii și a Papei, și în fidelitatea față de Magisteriu. Întâlnirile au fost peste tot numeroase și aglomerate, cum dau mărturie imaginile filmate. În Peru un mare deranj bronhial l-a constrâns să stea la pat cu preocuparea evidentă a medicilor. Cu toate că încă nu s-a restabilit cu totul, a voit să reia predicile. Când la întâi august a ajuns în Ecuador, soroche sau răul de înălțime îl lovi cu o violență neobișnuită și medicii i-au prescris să suspende activitatea. Dar se sforță, ca să fie mai târziu în Venezuela, pentru a lua parte la diferite întâlniri în ciuda febrei mari.

1975, din nou în America

În februarie 1975 s-a întors în America. A vizitat Venezuela și Guatemala. În această ultimă etapă cade din nou bolnav: a rămas astfel fără forțe încât a fost constrâns să pună capăt călătoriei înainte de a o prevedea.

Convertire

În toate întâlnirile americane a insistat asupra necesității convertirii, punând accentul asupra recurgerii frecvente la Spovada sacramentală. Spunea că dacă și o singură persoană s-a spovedit, ar socoti utilă propria călătorie.

.....